

Фабио Пустерла
ЗВЕЗДАНО ТЕЛО

повеља

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ПОСЛЕ ВАВИЛОНА
књига друга

Уредници
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ
ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

Фабио Пустерла

ЗВЕЗДАНО ТЕЛО

С италијанског превео
Дејан Илић

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРОВОЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО
2013

Наслов оригинала:

Fabio Pusterla, *Corpo stellare*, Marcos y Marcos, Milano, 2010.

Издавање овог дела подржао је ТРАДУКИ, књижевна мрежа коју чине Савезно министарство за европске и интернационалне послове Аустрије, Министарство иностраних послова Немачке, Швајцарска фондација за културу „Про Хелвечија”, „КултурКонтакт Аустрија”, Гете институт, Јавна агенција за књигу Републике Словеније, Министарство културе Републике Хрватске и Фондација „С. Фишер”.

На хоризонту земље још увек таман
празник велике ватре се спрема,
небо гори,
море пламти.

Јосано Акико

Малих крила

На Поу, у подножју Суперге,
све је било ноћ, река и време
клизили су неми. На булеварима
пуним саобраћаја и замора
ишло се уз мрак, узводно
без неке перспективе.

Али краткотрајан знак на води
значио је изненађење, бела бразда.
Кануи, два хитра трупа, радост
цвркуће, дотиче те случајно
и одлази, у најтамније вечери,
сасвим малих крила.

I

Стланик

*После неколико дана почео је да се мења ветар,
ишле ваздушне струје доносиле су пролеће.*

Варлам Шаламов

Један је звао с моста, слабашног над бујицама:
вода је, и даље, говорила не говорећи: увек је овде
састанак: у светлости воде,
овде поред, у светлости. Лебдећи.
Милујући нешто: гвоздену ограду, кору
сувог дрвећа, крње кости, нагризене гребене.
Рукама, очима или гласом: заштитити
оно што се диже страга, одоздо,
невидљиво, у најтамнијим гротлима: изненадан
мицај птице у светлости
јаруге. И рећи хвала,
понизно. Пажљиво.

Други је ишао вођен алгама:
бројао каменове, стене у реци, вирове.
Згажен временом, клизнуо је
у бујицу, поништен.
Одричући се сваке ствари: ништа очи, ништа прсти,
и више никакво памћење, или смисао. Крици, можда,
крици исклесани на решеткама, лесама бола. Камење
покривено маховином, глиб,
и округла светлост леда, змије
у лагумима. Руже без корења. Јео је
стакло, утапајући се за све друге.

Трећи је био далеко, недостижан.
Ходао је, ходао:

с оне стране напора и пустиње. Ходао је
издан, дигнуте главе, на ногама још.
Испод облака̂ и против облака̂, корачајући.
Испод облака̂ и изнад облака̂, ногу
несигурних, али погледа
усмереног према Амуру, где је прљава вода
одвлачила лешине према забрањеном
мору. Кажу
да је рецитовао Петрарку.
Подигните поглед, говорио је, подигните тело, на ветру
потражите крила.

Снег пада. Опружени бор се подиже,
у студени показује пут првог цвета.
Најављује воћке, потоке.

Армадило корача ка северу.

Разговор о одласку и нигдини између човека који пуши и запитане жене

Одлазио сам. Морао сам да одем. Отишао сам.

Куда си отишао? Сем шога: одакле?

Нема више куда за оног ко одлази: одлазак
брише све, руши се на тебе
као врата кавеза који те затвара
напољу, у бескореној спољашњости света.
Изван тебе и других, без
икаквог прибежишта, ичега.

Али враћићеш се? Надаш се да хоћеш, једнога дана?

Видим да не схваташ. То је нормално. Место
где ти мислиш да бих једнога дана могао да се вратим
не постоји. Не постоји више, нити је икада постојало.
Мислим да га понекад видим у сну: то је земљана
бразда у светлости заласка сунца.
Али не знам где: бразда, сенка.
Та земља има одређену боју у сну,
тежину за коју верујем да ми припада.
Прах предака, мислим. Прашина.
Онда се пробудим, у устима ми је укус дима,
и знам да сан треба заборавити што пре,
од њега је само горе.

*Једном сам видела свиње, силне,
нашоварене на камион и одвезене. Пошницале су
са малих фарми, сељаци су их сављали*

по једну или две у колица
и довозили на пијацу. Потом се пред свињама
отварао лавиринт преграда, удно је стajaо
човек који их је чекао, у чизмама и с бичем.
Терао их је у камион,
вероватно сам помислила на Собибор, Треблинку,
свиње су сквичале.
И, наједном, поља више није било:
свиње у камиону, куке, аутоушеви, кланице.
Само понекад, кад се ноћу пробудим, пишам се
о чудним стварима.

О чему се питаш кад се пробудиш ноћу?

Пишам се где сам и зашто? Пишам се да ли сам тамо
где дању чврсто верујем да јесам, или сам можда
већ другде. Ти ноћу сањаш шаку земље
и будиш се напушених уста;
ја живим на земљи која каже да је моја
а плашим се да сам једна ствар,
видим у сну дејортоване свиње,
и када се пробудим више не знам где сам.

Управо одлазиш. Морала си да одеш. Већ си отишла.

Из нигдине, у правцу који не бирам.

Ни ја нисам изабрао. Бачени смо у нигдину
као твоје свиње. Али можемо
да отпевамо неку песму
ако хоћеш.

Да ли су свиње певале у камиону?

Можда су певале неку нежну песму.

Можда су певале да би рекле да су живе.

И ко би чуо ту песму свиња
виши не би био исти.

Као ја, која их сада сањам и пишем се о чудним стварима.

Као ја, који се будим напуштених уста.

(иде нежна песма)